

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **T. P.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2016, č. j. KUJCK/63910/2015/ODSH, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 8. 2016, č. j. 55 A 1/2016 – 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2016. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice ze dne 29. 4. 2015, jímž byl jmenovaný uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“).

[2] Uvedeného přestupku se dopustil porušením právní povinnosti uvedené v § 4 písm. c) tohoto zákona tím, že dne 2. 3. 2015 v 9. 45 hod. při řízení motorového vozidla tovární značky BMW, RZ X nerespektoval zákazovou dopravní značku č. B 21a „Zákaz předjíždění“ a vodorovnou dopravní značku č. V 1a „podélná čára souvislá“, když

v takto označeném úseku silnice předjel vozidlo tovární značky Škoda Octavia, RZ X v obci Lékařova Lhota, na silnici č. I/20, před křižovatkou se silnicí II/122, ve směru jízdy od obce Písek na obec České Budějovice. Za přestupek mu byla podle § 125c odst. 4, písm. d) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, s přihlédnutím k § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu šesti měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně mu byla stanovena povinnost podle § 79 odst. 1 a 4 přestupkového zákona a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 340/2003 Sb., uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[3] Krajský soud konstatoval, že mezi účastníky není sporný skutkový stav, žalobce namítal pouze to, že v rozhodnutích obou správních orgánů není dostatečně specifikována forma zavinění a že ve výroku prvostupňového rozhodnutí chybí uvedení bodového postihu za přestupek. Za vadu řízení pak žalobce označil skutečnost, že mu správní orgán prvního stupně neoznámil ukončení shromažďování podkladů a v důsledku toho se s nimi nemohl seznámit. S těmito námitkami se krajský soud neztotožnil.

[4] K první námitce uvedl, že přestupkový zákon ve znění do 30. 9. 2015 nepožadoval, aby byla ve výroku označena forma zavinění. Žalovaný (a před ním i správní orgán prvního stupně) s ohledem na průběh přestupkového děje a osobu pachatele vyslovil v odůvodnění svého rozhodnutí názor, že ten „jednal spíše v nepřímém úmyslu“, podrobněji se však formou zavinění nezabýval. Vzhledem k tomu, že forma zavinění nebyla obligatorní součástí výroku a že v tomto případě stačí, aby byl přestupek spáchán z nedbalosti, považoval krajský soud takovéto zdůvodnění za dostatečné.

[5] K druhé námitce krajský soud uvedl, že § 11 odst. 1 přestupkového zákona stanoví taxativní výčet sankcí, které lze za přestupek udělit, přičemž bodový postih zde za sankci považován není. Nemůže být proto chybou, pokud nebyl uveden ve výroku správního rozhodnutí. Žalobcův odkaz na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55 považoval krajský soud za nepřípadný, neboť závěry zde uvedené je třeba vykládat v souvislostech konkrétního případu a rozšířený senát svoji tezi o tom, že bodový postih je trest, nevyslovil v obecné rovině, ale pouze v souvislosti se zde projednávanou otázkou. K poslednímu žalobnímu bodu pak krajský soud uvedl, že o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a navrhovat důkazy byl žalobce řádně poučen v usnesení o zahájení řízení a v předvolání k jednání, svých práv však nevyužil, zůstal zcela pasivní a jednání se nezúčastnil. Žádnou procesní vadu tedy krajský soud ve správním řízení nezjistil. Z uvedených důvodů posoudil napadené rozhodnutí žalovaného jako zákonné.

[6] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z větší části ze stejných důvodů, jaké již uvedl v žalobě, příslušné ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. nekonkretizoval. Podle obsahu kasační stížnosti by uplatněné důvody bylo možno zahrnout pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel znovu namítl, že se správní orgány a po nich i soud nedostatečně vypořádaly s formou zavinění za přestupek. Dle jeho názoru z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že si ani krajský soud nebyl jist, zda se v případě stěžovatele jedná o

nepřímý úmysl nebo o vědomou nedbalost. S ohledem na uvedenou vadu žalovaného správního rozhodnutí i napadeného rozsudku má stěžovatel za to, že oba akty jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[8] Stěžovatel dále zopakoval i svoji námitku ohledně neuvedení bodového postihu ve výroku správního rozhodnutí a nesouhlasil s názorem s názorem krajského soudu, že judikatura Nejvyššího správního soudu, která stanovila, že zápočet bodů je trestem, nemá obecnou platnost. Stěžovatel proto navrhl, aby byl napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Ke vzneseným námitkám uvádí následující: Jak bylo již uvedeno výše, mezi účastníky není sporný skutkový stav, tedy to, že k popsanému porušení povinností na úseku silničního provozu ze strany žalobce došlo, ani výběr, výklad, či aplikace příslušné právní normy. Výhrady žalobce směřují fakticky pouze proti formálnímu zpracování napadeného správního rozhodnutí, aniž by jakkoliv jinak dovozoval nesprávnost výroků v něm uvedených, a následně proti způsobu odůvodnění rozsudku krajského soudu.

[11] Nejvyšší správní soud proto nejprve ve stručnosti rekapituluje to nejpodstatnější z výroků A a B rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v návaznosti na příslušnou právní úpravu. Výrokem A byla stěžovateli za přestupek porušení zákazu předjíždění uložena podle § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu pokuta 5.000 Kč. Uvedené ustanovení uvádí zákonné rozpětí pro uložení sankce za tento přestupek od 5.000 Kč do 10.000 Kč, pokuta tedy byla uložena na samé spodní hranici, kterou zákon stanoví. Výrokem B byl stěžovateli podle § 125 c) odst. 5 zákona o silničním provozu uložen za týž přestupek zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců. Uvedené ustanovení uvádí pro přestupek spáchaný stěžovatelem rozpětí zákazu činnosti v rozmezí od šesti měsíců do jednoho roku. I v tomto případě tedy byla sankce uložena na samé spodní hranici, kterou zákon stanoví.

[12] Z hlediska výše uvedeného pak Nejvyšší správní soud posuzoval námitku proti nedostatečnému vypořádání formy zavinění ze strany žalovaného správního orgánu i soudu. Mezi účastníky není sporné, že ke spáchání přestupku zákazu předjíždění podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 7 zákona o silničním provozu postačuje zavinění z nedbalosti; stejně tak není sporné, že přestupkový zákon ve svém ustanovení § 77 do nabytí účinnosti zákona č. 204/2015 Sb., tj. do 30. 9. 2015, neuváděl formu zavinění jako obligatorní náležitost výroku rozhodnutí. Uvedenou otázkou se tedy jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný zabývali pouze při úvahách o výši trestu. Stěžovateli by bylo možno částečně přisvědčit v tom, že úvaha obou správních orgánů a následně též krajského soudu na toto téma není komplexní a že za účinnosti nové právní úpravy, případně za jiných okolností, by mohly být jím uplatněné námitky relevantní. V projednávané věci tomu tak ovšem není. Jak bylo již uvedeno výše, pokuta i zákaz činnosti byly při nesporné vině uloženy stěžovateli na samé spodní hranici zákonného rozmezí a jakékoliv další úvahy o zavinění, tedy o tom, zda stěžovatel spáchal přestupek v nepřímém úmyslu či pouze z nedbalosti, by nemohly mít na stanovení výše trestu žádný vliv; jinak řečeno, stěžovatel

by nemohl ani v případě preciznějšího posouzení formy zavinění dosáhnout příznivějšího rozhodnutí, než kterého se mu dostalo. Nejvyšší správní soud tak má za to, že přes dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí žalovaného i napadeného rozsudku k této otázce obě rozhodnutí ve výsledku obstojí.

[13] Nedůvodná je dle názoru Nejvyššího správního soudu i námitka, v níž stěžovatel dovozuje vadu spočívající v absenci uvedení bodového postihu ve výroku správního rozhodnutí. V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, zformuloval rozšířený senát právní větu, podle níž je záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Učinil tak v souvislosti s posuzováním otázky, zda se i na záznam bodů v registru řidičů vztahují základní zásady pro ukládání trestů podle trestního práva. Současně s tím ovšem rozšířený senát uvedl, že řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek nebo trestný čin podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, se v registru řidičů zaznamená stanovený počet bodů. Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty nebo rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestný čin (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu).

[14] Rozšířený senát tedy respektoval skutečnost, že k započtu „trestných“ bodů (tedy k uložení trestu) dochází přímo na základě zákona a že správní orgán o tomto trestu nerozhoduje, ale pouze provádí jeho záznam. Výpis z tohoto záznamu má pak podle názoru rozšířeného senátu povahu osvědčení. Z citovaného usnesení rozšířeného senátu tak nelze nijak dovodit (a bylo by to i v rozporu s výše uvedeným), že by údaj o započtu bodů měl být součástí výroku rozhodnutí o přestupku spáchaném podle zákona o silničním provozu, takovému názoru pak nesvědčí ani § 77 přestupkového zákona, ani související § 11 tohoto zákona. Lze tedy uzavřít, že krajský soud uvedené usnesení vyložil v souladu s jeho smyslem a že jeho závěry ohledně náležitostí rozhodnutí žalovaného jsou správné.

[15] Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadený rozsudek krajského soudu je zákonný, kasační stížnost proti němu podanou proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[16] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

pokračování

V Brně dne 4. ledna 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu